

ת"פ 16572/01/16 - מדינת ישראל נגד א ר

23 ינואר 2017

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 16572-01-16 מדינת ישראל נ' ר
פלא 287698/15

לפני כבוד השופטת מירב כפיר
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם א ר

נוכחים:

בא כוח מאשימה עו"ד מור שקים מתן

בא כוח נאשם עו"ד אלי מסטרמן

החלטה

בפתח דברי" אומר כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 2/7/15 על רקע ויכוח שהתפתח בין בני הזוג, לאור דרישתו של הנאשם לקבל כסף מהמתלוננת ולאחר שסירבה לתת לנאשם כסף, בטענה כי הוא נועד לכלכלת תינוקתם המשותפת, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחבט באגרופו באפה ובעינה השמאלית, אחז בה וזרק אותה על המיטה. בעקבות מעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות חתך מדמם בגבתה השמאלית ושריטות בזרועה הימנית.

עמוד 1

3. הנאשם כפר במעשים המיוחסים לו והכחיש כי פגע במתלוננת או הכה אותה, גם בחקירתו במשטרה וגם בעדותו בביהמ"ש.
4. המתלוננת נחקרה במשטרה בחשד לתקיפת בן זוגה ובחקירתה מסרה כי הנאשם נתן לה כמה אגרופים בפרצוף, אחד באף ואחד בעין שמאל, לקח אותה מהסלון לחדר שינה וזרק אותה על המיטה (ת/3). לעומת זאת בחקירתה בביהמ"ש העידה המתלוננת כי הנאשם לא הכה אותה באגרופים אלא רק דחף אותה על המיטה וכי היו דחיפות הדדיות ביניהם.
5. המאשימה טענה כי גדר המחלוקת היא האם הנאשם הכה את המתלוננת באגרופים, אם לאו, שכן לדבריה הנאשם הודה בעדותו כי דחף את המתלוננת על המיטה.
6. המאשימה עותרת להעדיף את גרסת המתלוננת במשטרה, אשר ניתנה בסמוך לאירוע ויש לה חיזוקים. כמו כן טענה המאשימה כי גרסת הנאשם הייתה גרסה מתחלפת ומתפתחת ולכן יש לדחותה.
7. ב"כ הנאשם טוען כי הנאשם לא הודה בדחיפת המתלוננת על המיטה, ולטענתו לא ניתן לייחס לו עבירת תקיפה בהעדר הוכחה ליסוד נפשי, שכן הנאשם רק רצה להרחיק את המתלוננת ממנו.
8. אשר לגרימת החבלות טוען ב"כ הנאשם כי יש להעדיף את גרסת הנאשם, שכן גרסת המתלוננת אינה מתיישבת עם הראיות בתיק. ב"כ הנאשם תמה על טענות המאשימה כי גרסת הנאשם הייתה גרסה מתפתחת, לטענתו מדובר בגרסה עקבית.

דין והכרעה - גרימת חבלה חמורה

9. המתלוננת, כאמור, נחקרה במשטרה בחשד לתקיפת בן זוגה. לצורך ניתוח גרסתה אתמצת את עדותה שם:
- "הוא אמר לי תני לי כסף תני לי כסף זה כסף שלי אני רוצה מאה שקל... הוא התחיל לעצבן אותי דרש ממני סיגריות ואמר לי שאני הכלבה שלו. הוכוח היה בסלון הבת שלי היתה בחדר שינה והיא התעוררה אני הגעתי לשם ואני ישבתי בחדר שינה וראינו טלויזיה... שמענו שהוא התחיל לשמוע מוסיקה בווליום גבוה... הוא נכנס כי הוא רצה לקחת את הילדה על הידיים היה לו ריח של אלכוהול כי הוא שתה וודקה מאתמול. אני בקשתי ממנו לצאת... והוא התחיל לקלל אותי והוא התחיל להיות עצבני והוא אמר אני עכשיו אני אשבור את הטלויזיה והמחשב נייד אני אמרתי לו לא לגעת בדברים התינוקת התחילה לבכות ואז הוא אמר אני עכשיו ירביץ לך והוא התחיל להרביץ הוא נתן לי כמה אגרופים בפרצוף אחד היה באף ונתן לי אגרוף בעין שמאל הוא לקח אותי מהסלון לחדר שינה והוא זרק אותי שמה על המיטה... אני בכיתי ואני אמרתי לו שאני לוקחת את הדברים והולכת" (ת/3 שורות 15-3).
10. בעדותה בביהמ"ש לא זכרה המתלוננת באופן מדויק את הריב שהיה ביניהם שכן עברה שנה וחצי מאז. היא לא זו שהזמינה משטרה ולא רצתה להגיש תלונה, שכן לדבריה לא קרה כלום. למרות זאת בניסיון לשחזר את האירוע העידה כדלקמן:

"התחיל לצעוק. אני גם צעקתי עליו. בגלל שהוא התחיל לבקש ממני... לא רציתי שהוא יקח את הילדה מהידיים כדי לא להסריח אותה, שלא יהיה ריח. שהיא לא תריח את הריח של האלכוהול... הוא קילל אותי אבל גם קיבל את זה בחזרה... הוא ישב בסלון ואני והילדה ישבנו בחדר, ראינו סרטים. היה רגוע. הוא הבין שאני לא נותנת לו והוא התחיל עוד פעם, נכנס לחדר וביקש ממני שוב את הכסף ואני אמרתי לא, והוא רצה... אני לא יודעת איך להגיד את זה, לא היו אגרופים... הוא היה בעצבים, הוא פשוט דחף אותי למיטה. הוא רצה לשבור טלביזיה, מחשב, דברים כאלה... בהתחלה זה היה פשוט דחיפות. הוא דחף אותי ואני דחפתי אותו בחזרה..." (עמ' 11-13)

לפרוטוקול מיום 5/12/16).

11. בעדותה בביהמ"ש כאמור המתלוננת הכחישה מכל וכל כי הנאשם הכה אותה וטענה כי לא היו אגרופים (עמ' 12 סיפא). היא גם הסבירה את המצב שבו הייתה בעת שנחקרה במשטרה. לטענתה, היא לא הגיעה למשטרה מרצונה אלא השוטרים אמרו לה שהיא חייבת לבוא. היא לא רצתה להגיש תלונה כי לא היה כלום, היא הגיעה עם התינוקת שלה בת 8 חודשים והחזיקה אותה 4 שעות על הידיים. החוקר אמר לה שהיא מסוכנת לאנשים ולילדה שלה (עמ' 10 שורות 8-16). לדברי המתלוננת היא הרגישה שהחוקר מתייחס אליה כאילו היא "אפס" (עמ' 17 שורות 21-22), וכן שאם היא לא תגיד שהיא הותקפה, היא זו שתואשם בתקיפה (עמ' 19 שורות 22-23).

12. הנה כי כן, עולה כי מדובר בבני זוג שהתווכחו, משטרה הוזמנה לביתם ע"י אחד השכנים ללא ידיעתם, על שניהם היו סימני חבלה והנאשם מעוכב לחקירה. השוטרים לחצו על המתלוננת להגיע למשטרה למסור תלונה, המתלוננת נמצאת במשטרה עם תינוקת על הידיים במשך מספר שעות, וחלף גביית התלונה היא נחקרת בחשד לתקיפת בן זוגה. תיאור זה, בצירוף להכחשתה החד משמעית בביהמ"ש כי הוכתה באגרופים, וכן ראיות נוספות כפי שיובאו להלן, מעמידים בספק את מהימנות התלונה שלה במשטרה אודות התקיפה.

13. זאת ועוד, גרסת המתלוננת במשטרה אינה מתיישבת עם העובדות כפי שהיו בפועל ועליהן אין מחלוקת. כך למשל, אין חולק כי הנאשם יצא מהדירה בסיום היכוח והמתלוננת היא זו שנותרה בבית. השוטרים פגשו את הנאשם בחדר המדרגות כשיצא מהדירה (מתוך עדות השוטר ארז מנוס בעמ' 4 שורה 15), אולם בחקירה במשטרה העידה המתלוננת כי היא זו שאמרה לנאשם כי היא הולכת. לא ברור אם כן מדוע הנאשם יצא מהדירה, ומדוע לא נחקרה המתלוננת ביחס לפער העובדתי הזה בין ההתנהלות בפועל לבין טענותיה?

14. המתלוננת טענה במשטרה וגם בביהמ"ש כי לנאשם היה ריח של אלכוהול. בביהמ"ש העידה כי הנאשם היה קצת שיכור, וכי לא רצתה שירים את הילדה כדי שלא יסריח אותה מאלכוהול (עמ' 11 שורה 27). אולם בפועל לא זו הייתה התרשמות השוטרים שהיו במקום. השוטר ארז מנוס אשר הגיע ראשון לזירה לא מצוין בדוח שלו כי היה לנאשם ריח של אלכוהול, וכל שהוא מצוין כי היו בקבוקי בירה וודקה על השולחן בסלון.

גם החוקר דרור שקד אשר חקר את הנאשם, לא מצוין דבר ביחס לריח של אלכוהול שעולה ממנו לכאורה, ומוצא לנכון לציין כי הוא מתרשם שהחשוד מפוכח (ת/5 שורה 15). הנה כי כן, גם טענה זו של המתלוננת ביחס למצבו של הנאשם אותה עת נסתרת.

15. לא זו אף זו, הצילומים (ת/4) של חבלותיה של המתלוננת, כביכול, אף הם מעלים סימני שאלה ביחס לעדותה במשטרה, ובמה דברים אמורים?

הפצע בגבתה השמאלית של המתלוננת אינו מתיישב עם האגרוף הנטען. כיצד ייתכן שפצע, שנראה כי הספיק להגליד, נגרם מאגרוף שהוטח לכאורה במתלוננת זמן קצר קודם לכן?

נראה כי אף החוקר דרור שקד נתפס לכלל טעות, כאשר הוא מצוין בחקירת המתלוננת במשטרה, כי הוא מבחין בחתך טרי מעל הגבה השמאלית באורך של ס"מ (ת/3 שורה 14-15), שהרי מהצילום שצולם על ידו נראה כי לא מדובר בחתך טרי אלא בפצע מגליד כאמור (ת/4).

גם התיאור בדוח של השוטר ארז מנוס, שהגיע ראשון לדירה, כי יש למתלוננת "חבלה ודימום מעל הגבה השמאלית" אינו מתיישב עם התמונות שאינן מראות דימום כלשהו. אין גם טענה כי המתלוננת ספגה את הדם בדרך כלשהי או קיבלה טיפול רפואי כלשהו.

כל אלה מובילים למסקנה אפשרית כי מדובר בחבלה, לא טרייה שנגרמה באופן אחר ולא מאגרוף של הנאשם כפי שמיוחס לו בכתב אישום.

לא ברור ממה וכיצד נגרמה השריטה על זרועותיה של המתלוננת. לפי המיוחס בכתב האישום, הנאשם אחז במתלוננת וזרק אותה על המיטה. לא ברור כיצד נשרטה המתלוננת מאחיזה ודחיפה? בוודאי שלא ברור מדוע נראה בתמונה כי יש פס רחב אדמומי, המקיף את השריטה משני צידיה, שנראה כי נגרם מרצועה ישרה כלשהי.

16. המתלוננת טענה במשטרה, כאמור, כי הנאשם הכה אותה בכמה אגרופים לפרצוף, אחד באף ואחד בעין שמאל, אולם לא נחקרה כלל על חוסר ההתאמה בין האגרופים הנטענים לבין החבלות המצולמות. אין גם כל התייחסות בחקירה לכך שאין לה חבלות בפנים ובאף (מעבר למכה שנראית מגלידה ולא טרייה כאמור). הרושם המתעורר הוא כי השוטרים, שראו אישה עם סימני חבלה, ואשר בדירתה טענה כי הנאשם הכה אותה, הגיעו למסקנות עצמאיות מבלי לברר את פשר העדר ההתאמות המתעוררות בגרסתה.

17. גם התנהלות השוטרים בדירה מחזקת את הסברה כי פעלו בדרך של הסקת מסקנות, שאין בהכרח תואמות את הראיות, שכן חרף העובדה שאין חולק כי על שני בני הזוג היו סימני חבלה, בחרו השוטרים בדירה לעכב את הנאשם לחקירה ולא את האישה, וזאת מבלי לתת כל הסבר סביר להתנהלות מפלה, לכאורה, מעין זו (עמ' 8 סיפא).

18. לא ניתן להתעלם מטענת המאשימה כי יש לאמץ גרסת המתלוננת במשטרה, מאחר שברור כי מדובר ב"סינדרום האישה המוכה" אשר התלוננה בזמן אמת על המכות שקיבלה וכעת היא חוזרת בה, מנסה לצמצם את האירוע ולגונן על הנאשם. אולם לא התרשמתי שכך הם פני הדברים.

מדובר באשה אשר אין מחלוקת כי היא זו שמחזיקה את הכספים בבית, והנאשם, על אף שעובד ומשתכר, צריך לפנות אליה ולבקש ממנה כספים לצרכיו שלו. מדובר במתלוננת אסרטיבית מאד, עומדת על שלה, אשר ביקשה לשאת נאום בראשית עדותה ביחס לאופן בו היא רואה את הדברים. אין בהתנהגותה, הן בעדותה לפניי והן במהלך הדיון בו נחקר הנאשם, כדי ללמד על רצון לחזור בה מהעדות במשטרה בשל חשש מהנאשם, ומכל מקום לא ניתן לאמץ את גרסתה במשטרה אשר כאמור מעלה תמיהות, ואינה מתיישבת עם עדותה לפניי או עם יתר הראיות בתיק.

19. אשר לעדותו של הנאשם, הרי שבניגוד לטיעוני המאשימה, לא התרשמתי כי מדובר בגרסה מתפתחת או מתחלפת. ברי כי הנאשם לא מבין את השפה העברית על בוריה, הוא אינו דובר עברית טובה. הדברים עולים בבירור הן מעדותו לפני באמצעות מתורגמנית והן מהחקירה שנערכה לו במשטרה, ממנה עולה דלות התיאורים שלו כאשר מדובר בשפה העברית (לעומת התיאורים הרבים שמסר בעדותו בשפה הרוסית). הנאשם הסביר כי הוא מבין עברית אך לא מספיק טוב, וכי החקירה במשטרה התנהלה באופן שכלל הסברים באמצעות הידיים. הסבר זה מתיישב עם המלל הדל בתשובותיו של הנאשם במשטרה. הנה כי כן, לא ניתן לצפות לקבלת תיאור עובדתי מלא של קרות האירועים במשטרה, בחקירה שנערכה ללא מתורגמן, והדברים שנאמרו שם משקפים באופן מדויק את גרסתו לפניי.

20. גם בעדותו לפניי, כמו בחקירתו במשטרה, הכחיש הנאשם כי תקף את המתלוננת. הוא הסכים לכך שהתנהל ביניהם ויכוח עם חילופי קללות, שנבע מבקשתו לקבל כסף וסירובה של המתלוננת לתת לו כספים. הנאשם הכחיש כי הכה את המתלוננת, ובאשר לדחיפתה הסביר כי הוא נכנס לחדר השינה, כאשר מדובר בחדר קטן, המתלוננת נעמדה לפני המיטה, הוא רצה להרחיק אותה ממנו והיא נפלה על המיטה.

21. עדותו של הנאשם הייתה מהימנה. הוא השיב לכל השאלות שנשאל, גרסתו הייתה קוהרנטית בחקירתו

הראשית והנגדית, ותואמת מאד גם את חקירתו במשטרה. הנאשם סיפר על בעיות השתייה שלו שנבעה מכך שאחיו נהרג, ובכל אופן הסביר כי הדבר לא גרם לו להפסיד ימי עבודה. הנאשם לא ניסה להמעיט מחומרת הוויכוח בינו לבין המתלוננת ולא ניסה לטפול האשמות שווא, וניכר היה כי מוסר את גרסתו כפי שהוא זוכר את קרות האירועים. הנאשם הכחיש מכל וכל כי הכה את הנאשמת ומצאתי לקבל את גרסתו.

22. לאור האמור מצאתי כי יש לזכות את הנאשם מעבירת גרימת חבלה של ממש.

עבירת התקיפה

23. לא מצאתי כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת התקיפה בשל כך שמדובר בזוטי דברים בהתאם להוראות סע' 34 יז' לחוק העונשין.

24. הנאשם, בניגוד לטענת ב"כ המאשימה, לא הודה בדחיפת המתלוננת, אלא הסביר והדגים כי מדובר במרחב קטן שבו הם עמדו, הוא רצה להרחיק אותה ממנו ועל כן הושיט ידיו לעברה כמעין הגנה והיא נפלה על המיטה (עמ' 28 שורות 11-15).

25. בע"פ 1720/95 נקבע כי השיקולים המנחים את ביהמ"ש בבואו להכריע בטענת הגנה זו "צריכים להיבחן לפי טיבו הקונקרטי שלהמעשה והאינטרס הציבורי וההגנה שתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית".

26. בעניינינו הודתה המתלוננת כי מדובר בדחיפות הדדיות (עמ' 13, שורות 12-13; עמ' 14 שורה 25), הנאשם, טען כאמור, כי ניסה להרחיק את המתלוננת ממנו. בנסיבות אלה, כשמדובר בניסיון להרחיק את המתלוננת ממנו, כאשר אף היא דחפה אותו, הרי שלא הוכח כל ניסיון ממשי לפגוע במתלוננת, ומדובר במעשה אשר לאור טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו, והאינטרס הציבורי, הוא קל ערך.

27. לאור האמור לעיל, אני קובעת כי במקרה הנדון לנאשם עומדת ההגנה של זוטי דברים, ועל כן אני מזכה אותו גם מיסוד עבירת התקיפה.

ניתנה והודעה היום כ"ה טבת תשע"ז, 23/01/2017 במעמד הנוכחים.

מירב כפיר, שופטת

הוקלדעלידיסיגלעזורי